

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญของปัญหา

ความมุ่งหมายที่สำคัญประการหนึ่งของการศึกษาวรรณกรรมนั้น คือการเข้าใจชีวิต ดังที่ พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ (2504, น.231-234) ทรงมีมติพจน์ว่า “ความมุ่งหมายในการศึกษาวรรณคดีมิใช่เป็นแต่เพียงหาความบันเทิงในยามว่างอย่างเดียว แต่เป็นการปลูกตนเองให้ดีขึ้นชื่นชมชีวิต ให้รู้จักชื่นชมเห็นอกเห็นใจและเข้าใจชีวิต เล็งเห็นชีวิตในส่วนรวม เห็นความสัมพันธ์ของเหตุผลและส่วนต่าง ๆ ของชีวิต... ทำให้เรารู้จักชีวิตจิตใจของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ได้ดียิ่งขึ้น” อาจกล่าวได้ว่าวรรณกรรมเป็นเครื่องมือหรือเป็นสื่อในการถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ เพื่อให้มนุษย์เกิดความตระหนักและเข้าใจในชีวิตของมนุษย์เอง ดังนั้นเมื่อการเข้าใจชีวิต คือ จุดมุ่งหมายที่สำคัญของการศึกษาวรรณกรรม สิ่งที่จะทำให้มนุษย์ไปถึงเป้าหมายของการเข้าใจชีวิตมากที่สุดก็น่าจะเป็นการเรียนรู้จากชีวิตของมนุษย์ ซึ่งอาจเกิดจากการทำความเข้าใจชีวิตของตนเอง และการเรียนรู้ชีวิตของผู้อื่น

วรรณกรรมประเภทหนึ่งที่ถูกเขียนนิยมนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดเรื่องราวของชีวิต คือ “เรื่องสั้น” ด้วยเหตุที่เรื่องสั้นมีความเหมาะสมหลายประการ กล่าวคือ เรื่องสั้นเป็นเรื่องที่มีขนาดสั้น จึงทำให้ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ไปสู่ผู้อ่านได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้เรื่องสั้นยังเป็นเรื่องที่แต่งขึ้น หรือมีลักษณะคล้ายเรื่องสมมติจากชีวิตจริง ผู้เขียนจึงสามารถเพิ่มเติมหรือเสริมแต่งลักษณะต่าง ๆ ของมนุษย์ให้นอกเหนือไปจากชีวิตมนุษย์ในสังคมทั่วไป ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจชีวิตมนุษย์ได้ครอบคลุมและหลากหลายขึ้น กล่าวได้ว่าผู้เขียนเรื่องสั้นหรือผู้ที่ถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ได้ดี และทำให้ผู้อ่านสามารถเห็นมนุษย์ในแง่มุมต่าง ๆ จึงควรเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์และเกี่ยวข้องกับคนจำนวนมากระดับหนึ่ง มีโอกาสได้พบปะผู้คนมากมาย หลากอาชีพ หลากชนชั้น เป็นผู้มีประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่างจากคนอื่น ๆ และนอกเหนือไปจากนี้ควรสนใจและให้ความสำคัญกับชีวิตของตนเองด้วย ทั้งนี้เพื่อการถ่ายทอดข้อมูล อันเป็นการสะท้อนและแสดงความคิด พฤติกรรม หรือบุคลิกลักษณะของมนุษย์ทั้งด้านร่างกายและจิตใจให้ปรากฏแก่ผู้อ่านได้อย่างลึกซึ้ง ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพของมนุษย์ในมุมมองใหม่ ๆ มากขึ้น สอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า “บุคคลที่สามารถเข้าใจคนอื่นได้ถูกต้องมากที่สุด มักได้ผ่านประสบการณ์ในการคบหาสมาคมผู้คนหลากหลาย มีความสนใจและช่างสังเกตผู้อื่น ตลอดจน

ประเมินลักษณะจิตจากพฤติกรรมที่พบเห็นได้ใกล้เคียงความเป็นจริงหรือถูกต้องเสมอ ๆ” (สุพิศวง ธรรมพินทา, 2540, น.172) เมื่อผู้อ่านได้สัมผัสกับความเป็นมนุษย์ในแง่มุมต่าง ๆ แล้ว ก็จะได้รู้จัก และเข้าใจชีวิตมนุษย์ได้ดียิ่งขึ้น

ในบรรดานักเขียนเรื่องสั้นที่มีมากมายในปัจจุบัน สุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ เป็นบุคคลหนึ่งที่มีผลงานเรื่องสั้นเป็นที่น่าสนใจ มีเรื่องสั้นหลายเรื่องที่ได้รับรางวัลจากองค์กรต่าง ๆ และได้รับความสนใจจากนักวิจารณ์เรื่องสั้นจำนวนหนึ่ง กล่าวคือ มีเรื่องสั้นที่ได้รับคัดเลือกให้ลงในหนังสือรวมเรื่องสั้นช่อการะเกด ได้แก่เรื่อง “เนื้อสองชิ้น” และเรื่อง “รากเหง้า” และในปีพุทธศักราช 2532 ได้รับรางวัล “ช่อการะเกด” จากเรื่องสั้นเรื่อง “เนื้อสองชิ้น” ซึ่งเป็นเรื่องสั้นหนึ่งในจำนวนผลงานของนักเขียนสี่คนที่สุชาติ สวัสดิ์ศรี บรรณาธิการผู้ได้รับความเชื่อถือจากแวดวงวรรณกรรมไทยมอบให้ นอกจากนี้ยังมีเรื่องสั้นที่ได้รับรางวัลในการประกวดเรื่องสั้นประจำปีพุทธศักราช 2533 ของนิตยสารแพรว ในเรื่องสั้นเรื่อง “ผู้เจ็บป่วย” อีกด้วย จากนั้นผลงานเรื่องสั้นที่ลงตีพิมพ์ในนิตยสารต่าง ๆ ก็ได้รับการรวบรวมและตีพิมพ์เป็นรวมเรื่องสั้นเล่มแรกในชื่อ “รากเหง้า” รวมเรื่องสั้นเล่มที่สองในชื่อ “ตามหาข้าพเจ้า” และยังมีหนังสือรวมเรื่องสั้นเล่มต่อ ๆ มา ได้แก่รวมเรื่องสั้นเรื่อง “ถึงเวลาสารภาพ” “โลกหมุนไปวันวัน” และ “ผู้อยู่ในใจเสมอ (ห้องที่1)” เป็นต้น นับเป็นผลงานที่แสดงให้เห็นความสามารถในด้านการเขียนเรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิได้ในระดับหนึ่ง

จากผลงานเรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ เมื่อพิจารณาทางด้านเนื้อหาแล้ว จะพบว่าเรื่องสั้นแต่ละเรื่องที่สุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิแต่งนั้น ล้วนแล้วแต่ได้สอดแทรกแง่มุมความคิดเกี่ยวกับมนุษย์ที่น่าสนใจทั้งสิ้น โดยเฉพาะในส่วนของแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ด้านปัจเจกบุคคล ซึ่งเป็นการเน้นถึงความสำคัญของประสบการณ์และอารมณ์ความรู้สึกส่วนบุคคลของมนุษย์และแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ด้านสังคม ซึ่งเป็นลักษณะพฤติกรรมการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นของมนุษย์ ดังที่นักวิจารณ์บางท่านได้กล่าวถึงผลงานเรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิในเรื่อง “รากเหง้า” และ “เนื้อสองชิ้น” ไว้ กล่าวคือ

ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช (2534, น.202 - 204) ได้แสดงทัศนะและวิจารณ์เรื่องสั้น เรื่อง “รากเหง้า” ของ สุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ สรุปใจความสำคัญได้ว่า เรื่อง “รากเหง้า” เป็นเรื่องสั้นที่มีแก่นเรื่องหรือเนื้อหา กล่าวถึง ความขัดแย้งภายในใจของความเป็นปัจเจกชน ดังเช่นที่ตัวละครสรุปไว้ในท้ายเรื่องว่า “ความจำเป็น ความกระหายใคร่รู้ใคร่ได้ทุกอย่างของผม จะมาจากอะไร ถ้าไม่ใช่ในจิตใจ ใช่แล้ว... ผมมีรากเหง้าอีกอันหนึ่งที่ควรจะค้นหาให้รู้แท้ ไม่น้อยกว่ารากเหง้าอื่นใด แต่ผมกลับละเลยมัน” จากเรื่องตัวละครค้นพบว่า สิ่งที่ควรค้นหาก็คือ รากเหง้าของจิตใจ ในแง่นี้เรื่องสั้นเรื่องนี้จัดเป็นเรื่องของการแสวงหา (Quest Story) โดยที่ลักษณะเด่นของเรื่องแนวนี้คือ ไม่เน้นว่าตัวละครจะค้นพบวัตถุที่ตนเองออกแสวงหาหรือไม่ หากเน้นที่การแสดงออกแสวงหาของตัว

ละคร ทำให้เขาได้ค้นพบตัวเอง หากจะว่าไปแล้วการค้นหารากเหง้าของตัวละครในเรื่องนี้ เป็นเหมือนการค้นหาคำความหมายที่อยู่นอกเหนือระบบภาษา ของนักภาษาบางสังกัด เป็นการยืนยันว่า เนื้อหาอยู่นอกเหนือรูปแบบของนักวิจารณ์บางสำนักและเป็นการแสวงหา “ความจริง” หรือ “แบบ” ที่อยู่นอกเหนือประสบการณ์ของนักปรัชญาบางกลุ่ม ภาพรวมๆ ของแก่นเรื่องสั้นชุดนี้ ลึกลงไปใน โครงสร้างและรายละเอียดของเนื้อหาก็คือ “ความขัดแย้งภายในใจของความเป็นปัจเจก” นั่นเอง

บัวแพน นันทพิสัย (2534, น.38) ได้แสดงทัศนะและวิจารณ์เรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ มีใจความว่า เรื่อง “รากเหง้า” ของ สุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ เรื่องนี้ สะท้อนความรู้สึกและ อารมณ์เฉพาะของมนุษย์ ในเรื่องของการค้นหารากเหง้าของบรรพบุรุษตัวเอง ซึ่งให้ความรู้สึก ผูกโยงไปถึงบรรพบุรุษโลกหรือมนุษยชาติได้อยู่กลาย ๆ ด้วย ความเป็นธรรมชาติของเรื่องที่เกิดขึ้นไป ราวกับเป็นเรื่องปกติที่ตัวละครประพฤติปฏิบัติ แต่ในขณะเดียวกันกลับแทรกแนวความคิดที่ ต้องการนำเสนอไว้ลึก ๆ ทำให้รากเหง้ามีเสน่ห์แตกต่างจากเรื่องอื่น ๆ โดยสิ้นเชิง แม้จะไม่ใช่ความ ใสสว่างแบบชัดเจนในตอนจบ แต่ก็เป็นที่รู้แนได้ว่า มนุษย์คนหนึ่งในเรื่องผู้อาจเป็นตัวแทนของ มนุษย์ทั้งหลายในโลกได้เห็นสัจจะประการหนึ่งว่า “...แต่การเดินทางของผมนั้นยังไม่สิ้นสุด ผมต้องเริ่ม ตั้งต้นใหม่” เรื่องสั้นเรื่องนี้ อ่านทวนไปทวนมาหลายหนแล้วได้อะไรเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ คนเขียนฉลาด ตบหนามมนุษย์ผู้หลงวิ่งไปข้างหน้าจนลืมหูลืมตาโดยการทำท่าเหมือนตบหน้าตัวเอง โดยให้ตัวละคร “ผม” เป็นผู้เดินเรื่องด้วยความรู้สึกนึกคิดภายใน นอกจากนี้ บัวแพน นันทพิสัย (2532, น.44-45) ยังได้แสดงทัศนะและวิจารณ์เรื่องสั้นเรื่อง “เนื้อสองชิ้น” ว่า เรื่อง “เนื้อสองชิ้น” ของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ ชอบตรงอารมณ์ความรู้สึกปลอมปนที่ซ่อนอยู่ในความรู้สึกจริง... หรือที่ สุชาติ สวัสดิ์ศรี เรียกเองว่าเป็น อัตถนิยมมายา ซึ่งเป็นการ “ถักอารมณ์” แบบที่สุทธิพงษ์มีความถนัด

ยุวดี เสรีวงศ์ (2538, น.75) กล่าวถึง สุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ และผลงานเรื่องสั้นของเขาว่า ผลงานรวมเล่มเล่มแรกในชื่อ “รากเหง้า” สะท้อนแง่คิดของการวกย้อนกลับมาตรวจสอบ ทบทวน ความเหมาะสมของชีวิต อันก่อเกิดจากจิตสำนึกของสุทธิพงษ์ ที่ต้องการพัฒนาสังคมเพื่อแทนคุณ แก่โลกที่ให้อภัยในการดำรงชีวิตมนุษย์

จากการวิเคราะห์วิจารณ์เรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิข้างต้น จะเห็นได้ว่าเรื่องสั้นของ สุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ มีเนื้อหาและกลวิธีการเสนอเนื้อหาที่น่าสนใจโดยเฉพาะในส่วนแนวคิดเกี่ยวกับ มนุษย์ ในส่วนของเนื้อหาในเรื่องสั้นนั้นสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ ได้หยิบยกเอาแนวคิดบางประเด็นที่ มนุษย์มีต่อตนเองและสังคม โดยการตั้งข้อสังเกตและสงสัยในความเป็นมนุษย์และการปฏิบัติตน ของมนุษย์ นำมาถ่ายทอดให้ผู้อ่านได้คิดพิจารณาและตรวจสอบชีวิตของตัวเองว่าในการ ดำเนินชีวิตนั้นเราคิดหรือปฏิบัติตนอย่างไร และเมื่อเกิดเหตุการณ์บางประการขึ้นเราจะดำเนินชีวิต ไปในทิศทางใด เป็นการทำให้ผู้อ่านย้อนกลับมาทำความเข้าใจกับตนเอง เพื่อให้เกิดความตระหนัก

และเห็นคุณค่าของชีวิตมนุษย์มากขึ้น การนำเสนอแนวคิดในเรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ จึงทำให้ผู้อ่านเห็นแนวคิดที่เกี่ยวกับมนุษย์ในอีกแง่มุมหนึ่ง จากลักษณะของมนุษย์ที่มีความซับซ้อน และไม่อาจกล่าวถึงได้หมดทุกแง่มุมได้ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาจากวิธีการเสนอเนื้อหาที่มีนักวิจารณ์กล่าวถึงข้างต้น กล่าวคือ “การใช้ความรู้สึกนึกคิดภายใน” หรือ “การถึงอารมณ์” นั้นก็นับว่าเป็นการใช้วิธีการเขียนเรื่องสั้นที่มีความน่าสนใจเช่นกัน เพราะมีความสอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่กล่าวถึงการแสดงความคิดของมนุษย์เป็นอย่างดี ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาของเรื่องตรงตามความประสงค์ของผู้เขียนได้ นับได้ว่าสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิเป็นนักเขียนที่ประสบความสำเร็จในแวดวงวรรณกรรมระดับหนึ่ง และมีความสามารถในการสร้างสรรค์วรรณกรรม เรื่องสั้นที่น่าสนใจที่จะนำมาศึกษาให้ละเอียดลึกซึ้งต่อไป

นอกจากการทำงานในแวดวงวรรณกรรมในฐานะนักเขียนที่ผลิตผลงานเรื่องสั้นแล้ว สุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิยังได้ทำงานในวงการสื่อสารมวลชน ผลิตรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาสาระน่าสนใจหลายรายการอีกด้วย ซึ่งในปัจจุบันหากกล่าวถึงชื่อ “สุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ” แล้ว ผู้คนโดยทั่วไปมักจะคุ้นเคยและรู้จักกันในวงการโทรทัศน์จากบทบาทผู้ดำเนินรายการภาคสนาม หรือ “คนเดินเรื่อง” ในรายการ “คนค้นคน” สารคดีชีวิตรายการหนึ่งที่ใช้กลวิธีดำเนินเรื่องแบบสารคดีถึงละครที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงในด้านความนิยม (ณัฐกาญจน์ ศุภรัตน์เมธี, 2549, น. 10) ซึ่งต่อมาเขายังได้รับรางวัลผู้ดำเนินรายการดีเด่น จากการประกาศผลรางวัลโทรทัศน์ทองคำ ประจำปีพุทธศักราช 2548 จากรายการดังกล่าวด้วย และด้วยการใช้ภาษาพูดที่มีเอกลักษณ์ ทั้งความชัดเจนของถ้อยคำ การใช้สำนวนโวหารเปรียบเทียบ การวิพากษ์วิจารณ์ ให้แง่คิดจากเรื่องราวในการดำเนินรายการ ลักษณะการพูดที่เหมือนการใช้ภาษาเขียน ทั้งในยามเป็นผู้ดำเนินรายการและยามปกติ ประกอบกับเนื้อหาสาระของรายการที่นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับมนุษย์ในสังคมที่มีแนวคิดและพฤติกรรมในการใช้ชีวิตที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อสังคมแล้ว ทำให้มีคนจำนวนมากจดจำภาพลักษณ์ของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ ได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ชื่อที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งก็คือ สุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ เป็นบุคคลที่มีประวัติชีวิตที่น่าสนใจ มีประสบการณ์การใช้ชีวิตหลายรูปแบบ เช่น เคยใช้ชีวิตอยู่ในชนบทคลุกคลีอยู่กับธรรมชาติในต่างจังหวัด เคยประสบอุบัติเหตุรถตกหน้าผากลางป่าลึกในพื้นที่หุบกันดาร โดยได้รับความช่วยเหลือจากคอมมิวนิสต์ เคยขายของบนทางเท้าริมถนนในเมืองหลวง เคยร่วมงานในคณะละครเวที ก่อนจะเข้าสู่วงการโทรทัศน์ทั้งเบื้องหลังและเบื้องหน้ารายการโทรทัศน์หลายรายการ และในปัจจุบันสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ ยังทำหน้าที่เป็นประธานบริหารนิตยสาร “คน คน” เป็นผู้ก่อตั้งสำนักพิมพ์พิมพ์บุรพาและอุษาคเนย์เพื่อผลิตงานเขียนที่ล้วนแล้วแต่บอกเล่าเรื่องราวชีวิตของมนุษย์ในแง่มุมที่แตกต่างจากชีวิตของมนุษย์ในสังคมทั่วไป ประสบการณ์ชีวิตและสภาพแวดล้อม

ที่ได้รับแตกต่างจากคนอื่น รวมทั้งการทำงานที่ล้วนเกี่ยวข้องกับมนุษย์ในหลากหลายมิติดังกล่าว ทำให้งานเขียนของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ มีมุมมองเกี่ยวกับมนุษย์ที่ลึกซึ้งและควรค่าแก่การศึกษาเรียนรู้อย่างยิ่ง

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์เรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ ในด้านการนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาวิเคราะห์เรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ น่าสนใจและจะเป็นประโยชน์ต่อแวดวงวรรณกรรมไทยในแง่แสดงให้เห็นลักษณะเฉพาะของผู้เขียน นอกจากนี้การทำความเข้าใจกับชีวิตของมนุษย์ในมุมมองที่หลากหลายมากขึ้น จะทำให้มนุษย์สามารถดำรงชีวิตในสังคมร่วมกับผู้อื่นได้อย่างเป็นสุข

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาวិเคราะห์การนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ในเรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อวิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ที่ปรากฏในเรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ
2. เพื่อวิเคราะห์กลวิธีเด่นในการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ที่ปรากฏในเรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

การศึกษาวิเคราะห์การนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ในเรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ มีสมมติฐานของการวิจัย ดังนี้

1. เรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ มีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ในแง่มุมต่าง ๆ ที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อแวดวงวรรณกรรมไทย
2. เรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ มีกลวิธีเด่นในการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ที่เป็นลักษณะเฉพาะ ซึ่งพิจารณาได้จากการใช้กลวิธีการเสนอเรื่อง และกลวิธีการใช้ภาษา

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์เรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ ที่พิมพ์รวมเล่มแล้วทั้งหมด 5 เล่ม ตั้งแต่ พ.ศ.2535 – พ.ศ.2549 เรียงลำดับตามปีที่พิมพ์ ดังนี้

1. รากเหง้า รวมเรื่องสั้น 12 เรื่อง (พ.ศ.2535)
 2. ตามหาข้าพเจ้า รวมเรื่องสั้น 9 เรื่อง (พ.ศ.2539)
 3. ถึงเวลาสารภาพ รวมเรื่องสั้น 7 เรื่อง (พ.ศ.2547)
 4. โลกหมุนไปวันวัน รวมเรื่องสั้น 6 เรื่อง (พ.ศ.2547)
 5. ผู้อยู่ในใจเสมอ (ห้องที่1) รวมเรื่องสั้น 21 เรื่อง (พ.ศ.2549)
- รวมเรื่องสั้นที่ใช้ในการวิเคราะห์ในครั้งนี้ทั้งหมด 55 เรื่อง

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้จะใช้วิธีการศึกษาค้นคว้าและการวิจัยเอกสาร และเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ ขั้นตอนการวิจัยมีดังนี้

1. ศึกษาและรวบรวมข้อมูล

ศึกษาเรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ จากเรื่องสั้นทั้ง 55 เรื่องโดยละเอียด

ศึกษาเอกสาร งานวิจัย บทความต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับประวัติชีวิต และผลงานทั้งทางด้านวรรณกรรมและด้านอื่น ๆ ของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ

2. วิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ที่ปรากฏในเรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ

วิเคราะห์กลวิธีเด่นในการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ที่ปรากฏในเรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ

3. สรุปผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาวเคราะห์เรื่องสั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ: การนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ในครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดว่าจะได้รับประโยชน์ ดังต่อไปนี้

1. ทำให้เกิดความเข้าใจ “มนุษย์” ในมุมมองที่หลากหลายยิ่งขึ้น ซึ่งอาจนำไปสู่การทำความเข้าใจตนเองและเข้าใจผู้อื่น เพื่อการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุขได้

2. ทำให้ทราบและเข้าใจกลวิธีเด่นในการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ที่ปรากฏในเรื่อง
สั้นของสุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ ซึ่งปรากฏให้เห็นลักษณะเฉพาะของผู้เขียน อันจะเป็นประโยชน์ต่อ
การศึกษาวรรณกรรมไทยต่อไป